

Toc

Tot somriu; fins Nature s'aixequa riallere i dolça, deixant sentir un benestar de bonança que captiva. Tot en ella assenyala feste.

En els rostres dels veïns del poble si reflecte tot marcat de placidesa.

La quietut de mort de tot un any s'es soterrada dant eixida al bullici i moiment, á tal extrem, que fa que un no's conega á si mateix, que'l poble no s'assembla al mateix poble, i, que fins l'aire que's respire, no s'assembla per res al mateix aire de sempre...

Tot-hom estrena qui mes pot, que la costum i la feste ho exigeix; tot-hom llueix solennement la roba acabada de confeccionar.

I quin tras-bals; i quantes suors; i quantes nits passades en vet-lle, no representen les estrenes, que'n el poble, qui mes qui menys, passeja am aire de senyor i am to de formalitat, per passetjos i carrers i plaças...

I com la gaudeixen la vida en eixos dies de festes, els habitants del poble...

I com la esperaban de temps i mes temps la tan, per tots conceptes, anhelada Feste major.

I quins mals-de-cap mes endinsats els del jovent del poble...

Les societats, per ells nutrides, anime d'ells mateixos, totes á una procurarán esser la mes ben adornada, vet-llant per l'honor de la col·lectivitat, que's lo seu propi honor.

I com el cotisen el seu amor propi. I que de draps am coloraines i flocs, col·locats am marcada simetria, com midit centímetre per centímetre, tapant'ho tot, fins la vista del espectador, se fan servir per adorno de les sales.

I que de diners costen; i que poc art si veu.

I que poc resulta una sala enflocada á tall d'envelat, i com domine'l rutinarisme i com, encare que á voltes resulti un ridícul, ningú se sent am prou forces pera esser blanc de les ires momentànies de la joventut, canviant de soc-arrel la antiga manera de fer, fugintne, com qui fuig del foc, de la rutina que tot ho estanque i asficsie i fent quelcom de nou, sensill i artístic...

* * *

El poble se surt de mare, tot sobre-ix.

I com no, si de feste tant marcadament nostre, no n'hi ha mes que una cada any.

I com, el jovent aficionat á les bellerugues, aprofite les hores i com hi frueix dançant.

I com, el aficionats á la música, hi gosen am tant de concert i am tant de serenades i tocades que á dojo es prodiguen per tot-arreu.

En eixes diades no hi ha repós possible.

En totes les Societats concerts y balls i en quiscune d'elles funcions de teatre; sardanes per carrers y plaças, sessions cinematogràfiques, concursos de moltes menes, serenades á la plaça grant, i altres i altres coses que continuament demanen nostre presència...

I tot s'ha de veure i tot s'ha de sentir; qui mes qui menys tot-hom te forasters i no es pas cas de deixarlos malcontents, que s'aborreixin...

I am quin posat d'intel·ligència s'escolten les tocades i com se discuteix el mèrit demostrat per cada una de les orquestes...

I com deixa boca-badats á n'els filarmonics casolans, les refilemantes del cornet, sant de sa devoció.

I quin doll de paraules tècniques surten de les boques dels apassionats d'aqueste i l'altre orquestra.

I com l'amor propi domine i fa que's deixi, per uns i altres, aixafada á la raó... i á la bona música.

* * *

Les festes toquen á son fi, i'l desbordament traspassa'l límit de lo natural, assemblantse'l poble á un vast formiguer.

I com no, si es arribada l'hora de presenciar els focs d'artifici.

I quine gentada; de cap á cap del carrer major no s'oviren mes que testes.

I com, als espatecs de les *rodes* de variats colors i distintes formes, cents i cents d'ulls s'hi encaren i ficsament miren les evolucions d'elles, com si es temés perdre un petit de-